

Ewa Nawrońska, M. Kochanowski

Karsko, pow. Pырzyce. Stanowisko 1

Informator Archeologiczny : badania 7, 22-23

1973

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

INOWROCŁAW - Mątwy
Stanowisko 1

Katedra Archeologii Uniwersytetu
im. A. Mickiewicza
w Poznaniu

Badania prowadziła dr Aleksandra Cofta-Broniewska oraz mgr Aleksander Koško. Finansowały Inowrocławskie Zakłady Sodowe. Drugi sezon badań. Osada wielokulturowa/ neolit, halstatt, laten, wczesne średniowiecze i średniowiecze/.

Przeprowadzono badania ratownicze, którymi objęto ok. 750 m², odkrywając liczne ślady osadnictwa z różnych okresów pradziejów.

Większość źródeł pochodzi z neolitu. Wśród nich na pierwsze miejsce wysuwają się pozostałości paru obozowisk kultury pucharów lejkowatych. Zarejestrowano szereg "jam gospodarczych" oraz ślady "pracowni" obróbki kamienia. Poczynione w trakcie prac terenowych obserwacje pozwalają widzieć całość uzyskanych materiałów w obrębie co najmniej 2 faz chronologicznych i 3 osadniczych. Najstarsze odnoszą się do fazy wczesnowiódrekiej / liczne elementy baalberskie/, najmłodsze pochodzą z fazy postlubońskiej / horyzont "wpływów bolearskich" /.

Część jam należy przypisać kulturze amfor kulistych, przy czym bliższa charakterystyka ich chronologii jest jak na razie niemożliwa. Niejasna także jest ew. przynależność trapezowatej budowli słupowej do tej kultury.

Ślady osadnictwa z epoki metali są znacznie uboższe. Pochodzą z okresu halstattckiego i późnego latenu, oraz najobfitsze w tej grupie znalezisk - z IX i XIII wieku. Te ostatnie wystąpiły w postaci półziemianki / IX w./ i konstrukcji słupowej / XIII w./.

JAZÓW, pow. Lubsko

patrz
okres wpływów rzymskich

KARSKO, pow. Pyrzyce
Stanowisko 1

Konserwator Zabytków Archeologicznych
w Szczecinie

Badania prowadzili mgr Ewa Nawrońska i M. Kochanowski, przy współpracy Ekspedycji IHKM PAN. Finansował WKZ w Szczecinie. Pierwszy sezon badań. Dwa grobowce megalityczne kultury pucharów lejkowatych.

Obiekty położone są w odległości około 3 km na północny wschód od wsi Karsko. Są to 2 grobowce megalityczne bezkomorowe / kujawskie/ o długości ok. 60 m. Przylegają one ściśle do głębie, co stanowi specyfikę tego stanowiska i nie ma dotąd analogii na innych terenach. Obiekty te obok kurhanu megalitycznego w Krępcowie / stan. 4/ stanowią już ostatnie zachowane megality ziemni pyrzyckiej, gdzie jeszcze w XIX wieku było ich przeszło 100.

Na omawianych obiektach były już przeprowadzone wstępne prace sondazowe w 1934 r. / Prof. E. Sprockhoff/ oraz nierejestrowane prace amatorskie w latach 1945/46. Celem było stwierdzenie zakresu badań niemieckich oraz zniszczeń dokonanych przez amatorów. Po wykonaniu szczegółowej dokumentacji obiektów oraz kilku sondaży udało się ustalić, że prace w roku 1934 objęły tylko nieznaczoną część nasypów, a wykopy amatorskie w zasadzie nie spowodowały poważniejszej dewastacji. Megality nadają się zatem w pełni do badań systematycznych, które zostaną podjęte.

Ze względu na unikalność tego obiektu oraz jego kapitalne położenie w terenie / widok na całe zastoisko Jeziora Płonie/ planuje się tutaj założenie rezerwatu archeologicznego.

KIETRZ, pow. Głubczyce

Stanowisko 1

patrz

epoka brązu

KIETRZ, pow. Głubczyce

Stanowisko 6

patrz

epoka brązu

KORMANICE, pow. Przemyśl

Stanowisko 1

Muzeum Okręgowe
w Rzeszowie

Badania prowadził mgr Tadeusz Aksamit
oraz Michał Proksa /autor sprawozdania/.
Finansowało Muzeum Okręgowe w Rzeszowie.
Trzeci sezon badań. Osada neolityczna
kultury ceramiki wstęgowej rytej.

Przeprowadzone badania miały charakter ratowniczy, przebadano obszar o powierzchni 5,75 ara. Większość odkrytych obiektów występowała na głębokości od 40 - 60 cm, zaznaczając się wyraźnie w podłożu lesowym. Były to ślady po słupach o średnicy od 20 - 80 cm, głębokości od 5 - 20 cm, w wyjątkowych wypadkach przekraczając granicę 20 cm. Odkryte ślady słupów nie pozwalają zrekonstruować żadnego domostwa, gdyż część ich została zniszczona przez wielkie jamy zasobowe. Ponadto natrafiono na kilka dużych jam zasobowych, w których występowała ceramika, krzemienie, obsydian oraz przepalone zboże.

Ceramikę reprezentują fragmenty naczyń cienkościennych barwy ciemnoszarej o gładkich powierzchniach. Większość z nich jest zdobiona ornamentem mutowym. Ponadto licznie występują fragmenty dużych naczyń zasobowych, grubość ich ścianek wynosi od 2 - 3 cm, powierzchnia jest chropowata. Wykonane są z gliny mocno schudzonej piaskiem, którego średnica dochodzi do 2 mm.

Większość odkrytych krzemieni należy do surowca wołyńskiego.